Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce H. S., zastoupeného JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem v Náchodě, Masarykovo nám. 19, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2006, čj. OAM-839/VL-10-K01-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2007, čj. 28 Az 59/2006 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2006, čj. OAM-839/VL-10-K01-2006, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 28. 3. 2007, čj. 28 Az 59/2006 - 24, zamítl. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických

znaků se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, dostupném na www.nssoud.cz.

V posuzované věci stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti tvrdil, že se dotýká právní otázky, která dosud nebyla řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně doplnění dokazování jiným spisem krajského soudu. Dále tvrdil, že nezjištění skutečného stavu žalovaným mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení.

Nejvyšší správní soud připomíná, že doplněním dokazování soudem se již v minulosti zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že *„ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán ani důkazními návrhy a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. (...) Bude-li soud dokazování doplňovat, tzn. provádět důkazy nové, v předchozím řízení neprovedené, musí dbát především toho, aby jím prováděné důkazy směřovaly ke skutkovému stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu...“* Kasační soud v této souvislosti doplňuje, že skutečnost, že krajský soud v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. v rámci dokazování zopakuje nebo doplní důkazy provedené správním orgánem, tyto důkazy zhodnotí i v souhrnu s důkazy provedenými ve správním řízení a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, bez dalšího neznamená, že krajský soud musí rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.

V posuzované věci krajský soud na ústním jednání zjistil, že u jiného senátu téhož soudu je vedeno řízení o žalobě švagra stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany, přičemž švagr stěžovatele ve správním řízení uplatnil obdobné důvody jako stěžovatel. Krajský soud proto na jednání k důkazu přečetl podstatný obsah spisu sp. zn. 32 Az 58/2006 (věc švagra stěžovatele), vyzval stěžovatele, aby objasnil rozpory ve výpovědích, a konstatoval, že nejsou žádné další připomínky. Stěžovatel měl možnost seznámit se s provedeným důkazem a vyjádřit se k doplnění dokazování soudem. Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že žalovaný řádně a dostatečně zjistil skutkový stav a posoudil jej zcela v souladu se zákonem, na základě zhodnocení tvrzení švagra stěžovatele, které bylo součástí spisu, jenž byl předmětem doplnění dokazování soudem, pak zjistil další skutečnosti relativizující tvrzení stěžovatele a podporující skutková zjištění a právní závěry žalovaného.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci neshledal v postupu krajského soudu jakékoli pochybení, tím méně zásadní právní pochybení, které

mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, ani absenci relevantní prejudikatury Nejvyššího správního soudu, kterou by bylo třeba doplnit. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu